

Arrest

nr. 65 944 van 31 augustus 2011
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Khasav-yurt (Dagestan).

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw seksuele geaardheid.

U liep school in uw thuisland. Toen u 13 à 14 jaar oud was, begreep u dat u zich aangetrokken voelde tot meisjes. Ook viel u op uw juffen.

Op 15-jarige leeftijd, in 2004, geraakte u bevriend met een kapster A. (...), die ook nog erg jong was. Zij kwam aan huis om uw haren in te vlechten en jullie werden goede vriendinnen. Meteen voelden jullie aan dat er meer aan de hand was, dat jullie een relatie hadden. Jullie hielden dit verborgen.

In januari 2006 werd u thuis met uw vriendin betrapt door uw zus (die ook A. (...) heet). Zij vertelde het door aan uw moeder. Uw moeder vreesde de reactie van uw vader, die niet op de hoogte was, en besloot u zo spoedig mogelijk uit te huwelijken.

In september 2006 huwde u aldus met D. I. (...). Ondanks het huwelijk onderhield u uw relatie met uw vriendin, steeds heimelijk. Aangezien uw man iedere dag uit werken ging, kon u uw vriendin thuis ongestoord ontvangen. Ondertussen kreeg uw zus A. (...) problemen naar aanleiding van het overlijden van haar man. Er kwamen mensen naar haar vragen. In 2007 vertrok uw zus, waarna de ongewenste bezoeken ophielden en deze problemen voorbij waren. In 2008 beviel u van een dochter. Enkele maanden na de geboorte bleek uw dochter ernstig ziek te zijn, ze stierf op zeer jonge leeftijd. Zelf diende u een maand in het ziekenhuis te worden opgenomen wegens stress. Tijdens de ramadan maand in 2010 was uw man thuis, hij had verlof genomen. Om uw vriendin te kunnen ontmoeten had u een hotelkamer geregeld in hotel Asia in Khasav-yurt. Enige tijd later confronteerde uw man u met videobeelden op zijn GSM. Daarin was u met uw vriendin te zien. Uw man was woest en sloeg u. Uw moeder besloot u te helpen vluchten. Over uw vriendin heeft u geen nieuws meer. Aangezien ze haar telefoon niet opneemt, vermoedt u dat ze overleden is.

Op 18 september 2010 werd u met een wagen naar Minsk (Wit-Rusland) gebracht. In Minsk moest u zich verbergen in de laadruimte van een vrachtwagen. Zo reisde u verder naar België. Op 22 september 2010 kwam u aan in België waar u op 28 september 2010 asiel aanvraagde.

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen kende met uw man en uw vader (bedreigingen) omwille van uw **seksuele geaardheid** (CGVS, p. 2).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de situatie voor homo's en lesbiennes in de Russische Federatie niet rooskleurig is. Ook blijkt uit deze informatie dat dit onderwerp in de noordelijke Kaukasus (waaronder Dagestan) taboe is.

Uit deze informatie blijkt evenwel dat er geen gevallen van mensenrechtenschendingen tegen homoseksuelen bekend zijn.

Uit uw eigen verklaringen blijkt dat u reeds sinds 2004 een lesbische relatie onderhield, die u zelfs heimelijk kon verder zetten na uw huwelijk.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de **aanleiding van uw vlucht in 2010** (de ontdekking door uw man van uw seksuele geaardheid) niet aannemelijk is.

Zo verklaarde u dat er tijdens de maand ramadan in iedere hotelkamer van de twee hotels van Khasav-yurt camera's werden geplaatst om te verifiëren of koppels zich wel aan de religieuze voorschriften hielden (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt dat op die manier een filmpje van u met uw vriendin werd opgenomen. Daarbij verklaarde u dat dit filmpje via een GSM-bericht algemeen verspreid werd in Khasav-yurt (CGVS, p. 13), waardoor uw man het ook op zijn GSM kreeg.

Deze verklaringen zijn echter zeer vergezocht en weinig aannemelijk. Het is immers weinig aannemelijk dat er, in een regio waar de luxestandaarden niet erg hoog zijn, geïnvesteerd zou worden in het plaatsen van camera's om hotelgasten te bespieden.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt bovendien dat er geen objectieve bronnen zijn die kunnen bevestigen dat er camera's werden geplaatst in hotelkamers. Ook over de verspreiding van het bewuste filmpje in heel Khasav-Yurt zijn er geen bevestigende bronnen.

Zelf brengt u niet het minste begin van bewijs aan welk uw verklaringen zouden kunnen staven. U toonde wel enkele foto's op uw GSM, doch het bewuste filmpje kon u niet tonen. Hiermee komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vlucht in het gedrang.

Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken waarom u eind 2010 'plots' het land moest verlaten, terwijl u reeds sinds 2004 een lesbische relatie had.

U slaagde er daarnaast niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

Nu verklaarde u weliswaar dat u uw binnenlands paspoort bij uw man had achtergelaten (CGVS, p. 2). Aangezien zoals hierboven uitvoerig uiteengezet werd geen geloof kan worden gehecht aan de rechtstreekse aanleiding tot uw vlucht uit uw land, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het feit dat u uw binnenlands paspoort bij uw man zou hebben achtergelaten.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent **uw reisroute** niet aannemelijk zijn. Zo verklaarde u verborgen in een vrachtwagen te hebben gereisd van Minsk (Wit-Rusland) tot

België. Echter, u verklaarde dat u met de chauffeur niets had afgesproken in geval u zou worden ontdekt (CGVS, p. 11).

Het is niet aannemelijk dat de chauffeur daarover met u niets had afgesproken, gezien de strenge grenscontroles om de Europese Unie en het Schengen gebied te kunnen betreden. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw dossier.

Het feit dat uw verklaringen betreffende uw reisroute niet aannemelijk zijn, zet verder vraagtekens bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien doet dit vermoeden dat u tracht om moedwillig zaken (uw paspoort, met eventuele visa en werkelijke reisdata) achter te houden voor de Belgische asieldiensten.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (kopie deel intern paspoort, geboorteakte, kopies medische attesten kind, uittreksels internet betreffende homoseksualiteit met foto's, foto's van u, uw vriendin, uw man en uw kind) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De foto's kunnen bevestigen dat u een vriendin had, doch kunnen de geloofwaardigheid betreffende de aanleiding van uw vlucht niet herstellen. De andere documenten handelen niet over de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin herstellen. De kopie van het medisch attest dat u op 24 februari 2010 opstuurde bevestigt uw opname in een ziekenhuis in februari 2010 (asteno-depressief syndroom) als gevolg van het tragische overlijden van uw dochtertje (CGVS, p. 8 en 9), informatie die hier niet ter discussie staat.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ten aanzien van uw zus, A. N. (...) (o.v. x.xxx.xxx), die reeds in 2008 in België asiel vroeg, op 30 januari 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat haar vertrek niets te maken heeft met uw vertrek uit uw land van herkomst (CGVS, p. 5 en 6)."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 april 2011 (zie p. 3) een schending aan van de "algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid, onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel" en de materiële motiveringsplicht omdat de commissaris-generaal geheel ten

onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van haar asielrelaas en de gebreken in haar "*motivering onbestaande, minstens uiterst miniem zijn*".

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing louter gebaseerd is op de afwezigheid van het filmpje en geen rekening houdt met haar duidelijke verklaringen waarin geen tegenstrijdigheden te vinden zijn.

Zij wijst er in dit verband op dat algemeen aanvaard wordt dat de verklaringen op zich van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn voor de erkenning van de status van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Het loutere feit dat de commissaris-generaal geen bronnen heeft gevonden die bevestigen dat er camera's zouden zijn geplaatst in hotelkamers in Khasavyurt en dat het bewuste filmpje verspreid werd, is volgens haar niet van die aard om te besluiten dat haar asielrelaas niet mogelijk is; ook de stelling van de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk is dat er camera's in hotelkamers worden geplaatst in een regio waar de luxe-standaarden niet erg hoog zijn, is eenzijdig en wordt niet gestaafd.

Zij wijst erop dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd opgemerkt in haar verklaringen betreffende het binnenlands paspoort, dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat haar relaas onmogelijk, ongeloofwaardig of oneerlijk is en dat er evenmin hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen op het niveau van relevante bijzonderheden werden opgemerkt.

Verzoekster wijst erop dat zij elementen in haar relaas kon staven zoals haar opname in het ziekenhuis; het bewijs leveren van haar lesbische relatie of de hiermee gepaard gaande problemen is volgens verzoekster onmogelijk.

Aangaande de reisroute verklaart verzoekster dat zij zich verborgen hield in de vrachtwagen van Minsk tot België, en dat zij hierdoor niets met de chauffeur had afgesproken. Zij laat gelden dat wanneer zij toch zou zijn ontdekt, geen enkele uitleg zou volstaan.

Verzoekster ontkent dan ook dat zij moedwillig zaken achterhoudt.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift ook een schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij meent dat er een risico op vernederende en onmenselijke behandeling bestaat bij terugkeer naar haar land gezien indien haar seksuele geaardheid via haar man en vader bekend zou worden, zij het slachtoffer zal worden van homofobe reacties en uitsluitingen die onmenselijk en vernederend zijn.

Zij stelt dat haar seksuele oriëntatie betrekking heeft op de fundamentele aspecten van de menselijke identiteit en wil haar geaardheid ten volle, in alle openheid en veiligheid, in België kunnen beleven. Verzoekster verwijst naar het Amnesty-rapport "*Crimes of Hate, Conspiracy of Silence*" en stelt dat het voor haar een zekerheid is dat zij haar recht op fysieke en mentale integriteit in haar land van herkomst niet ten volle kan uitoefenen.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen; haar subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot het GSM-filmpje en haar intern paspoort aan dat haar asielrelaas niet aangetast is door enig gebrek of tegenstrijdigheden en dat haar verklaringen niet onmogelijk, ongeloofwaardig of oneerlijk waren.

Zij stelt dan ook dat haar verklaringen een voldoende bewijs zijn en dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet afdoende motiveerde door haar relaas niet aan te nemen.

De Raad wijst er echter op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

Verzoeksters verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, maar dit enkel op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De Raad merkt op dat de verklaringen van verzoekster niet geloofwaardig zijn.

Het Cedoca-antwoorddocument van 25 februari 2011 stelt namelijk dat er geen informatie werd gevonden over het plaatsen van videocamera's in hotels en over de verspreiding van het bewuste GSM-filmpje. Nochtans beweert verzoekster dat dit filmpje "*razendsnel verspreid werd in heel Khasav-Yurt*" (zie gehoorverslag van 7 februari 2011, p. 13). Bovendien is het zoals de commissaris-generaal meent, niet geloofwaardig dat hotels in regio's met lage luxestandaard nog zouden investeren in camera's. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de aanleiding voor verzoeksters vlucht, kunnen evenmin haar verklaringen omtrent haar intern paspoort worden aangenomen vermits zij beweert deze bij haar man te hebben achtergelaten. De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar intern paspoort bewust achterhoudt om de hierin vervatte informatie verborgen te houden voor de Belgische asiendiensten.

Verzoekster kan evenmin geloofd worden wat betreft de reisroute. Dat zij verborgen zat in de vrachtwagen en dat bij ontdekking volgens haar toch geen enkele uitleg zou kunnen baten, heft de ongeloofwaardigheid van de reisweg niet op. Het is niet aannemelijk dat verzoekster en de chauffeur hierover niet gesproken hebben, gezien de strenge grenscontroles om de Schengenzone te kunnen betreden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.4. Een ongeloofwaardig asielrelaas ook niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet.

Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift de penibele situatie van holebi's in Dagestan. Uit het Cedoca-antwoorddocument van 12 februari 2010 blijkt echter dat de situatie voor homo's en lesbiennes weliswaar niet rooskleurig is, maar dat er in de Noordelijke Kaukasus geen mensenrechtenschendingen tegen homoseksuelen bekend zijn. Verzoekster brengt zelf geen stukken bij die deze informatie kunnen weerleggen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend; er is geen schending van voormeld artikel.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 7 februari 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van haar advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.6. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE